

OSVĚNY
Z ORATOŘE 2/2021

OBSAH

SETKÁNÍ S „DONEM BOSKEM“	3
ÚSMĚV	5
ŠIKOVNÉ RUCE SE OPĚT ROZJÍŽDĚJÍ	7
NAVŠTÍVÍ NÁS ROMAN STAŠA! VÝHERCE MASTERCHEF ČESKO 2020	8
SPORT – VÝKON NEBO ZÁŽITEK	9
ZAMYŠLENÍ	10
ZLATÝ JEHELNÍČEK	11
DĚTSTVÍ S PÁLKOU	12
V KUPÉ SEDĚLO PĚT LIDÍ	13
PĚSTOUNSKÁ PÉČE NA PŘECHODNOU DOBU	14
OSUDOVÉ MÍSTO	15
JAK JSME BAVILI KLIENTY V LOCKDOWNU	17
VZPOMÍNKA NA KONĚ	18
RAFTING VE SLOVINSKU	21
HURÁ NA PRÁZDNINY	22
ŽERY	23
ŠŤASTNÝ ČLOVĚK	24
RŮŽENEC V MÉM ŽIVOTĚ	26

SETKÁNÍ S „DONEM BOSKEM“

Mým snem bylo již odmalička pracovat s dětmi. Proto když jsem se rozhodovala, kterou vysokou školu mám studovat, váhala jsem mezi pedagogikou a sociální prací. Nakonec jsem si vybrala Ostravskou univerzitu Fakultu sociálních studií obor sociální práce a sociální politika. Jako sociální pracovník jsem vyzkoušela různé cílové skupiny, ale nic naplat, stále mě to táhlo k dětem. Někdy jsem litovala, že jsem změnila své rozhodnutí a nestudovala raději pedagogickou školu. Nebyl to jen osobní cíl, ale cílem bylo také více pomáhat lidem, s kterými jsem pracovala. Poslední dvě zaměstnání mě stály mnoho úsilí. Pracovala jsem nejprve jako terénní pracovník pro rodiny s dětmi přes deset let a zároveň si dodělávala vysokoškolské vzdělání, což pro mě bylo velmi těžké. Život však není jednoduchý. V každé práci jsou vždy různé neshody, ale já pracovala v podmínkách, kde vládla rivalita, závist a hlavně nechuť cokoliv měnit. Bylo to pro mě opravdu velmi těžké období. Kdykoliv jsem přicházela s nápady, jak práci celému týmu zjednodušit a ulehčit, vždy jsem narazila. Kolegové se na mě dívali přes prsty, nebo jsem dostala z vyšších míst „kázání“. Necítila jsem se dobře, protože jsem viděla, jak se všichni svým způsobem trápíme. Docházely mi síly. Po dokončení vysoké školy jsem pak na vlastní kůži pocítila, jak závist může měnit lidi a zcela je obrátit proti vám. Je těžké, když lidé, které máte rádi, pomáháte jim a zastáváte se jich, jsou nakonec ochotni vás pro kus papíru „odepsat a doslova vám vrazit nůž do zad“. Tato zkušenost a bolest se mi hluboko vryla do duše. Klienti byli úžasní, jelikož byli jedíni, kteří mě v práci přijímali s otevřenou náručí. Po určitém vyčerpání jsem si zhodnotila, že takto dále však již fungovat nemohu. Přemýšlela jsem o odchodu. Nechtěla jsem vstávat každé ráno do práce se staženým žaludkem, třesem, obavami, jak den v práci zvládnou. Každodenní, naprosto zbytečné

konflikty, mě strašně vysilovaly. Nakonec jsem se rozhodla, že odejdu, a také jsem tak učinila.

Dva roky jsem sice v dalším zaměstnání pracovala s dětmi, dokonce i kolektiv byl v pořádku, ale narazila jsem pro změnu na překážky ze strany

vedení. Když jsem pak odešla i z tohoto zaměstnání, opět po velmi nepříjemných zkušenostech, hledala jsem si novou práci, samozřejmě v sociální oblasti, pro kterou jsem měla požadované vzdělání.

Mému rozhodnutí uházet se o místo ve středisku Don Bosko, však předcházela zvláštní událost. Přečetla jsem si několik inzerátů, kde hledali sociální pracovníky. Žádný z nich mě však bohužel neoslovil. Něco mi ale někde v podvědomí říkalo, že ještě není ta pravá chvíle. A pak to přišlo. Asi po hodině hledání, když jsem to již chtěla vzdát a chystala jsem se vypnout počítač, se stalo něco zvláštního. Bylo to v říjnu, kdy by moje zesnulá babička slavila narozeniny. Proto jsem měla zapálenou svíčku u její fotografie. Když jsem se chystala unavená počítač zavřít, svíčka náhle sama od sebe zhasla. Vzpomněla jsem si na svou babičku, která mě vždy učila, jak být dobrým člověkem a dosáhnout v klidu a s pokorou svých cílů. Vždy mi kladla na srdce, že mám být pracovitá a trpělivá. Pak budu určitě za své úsilí odměněna a můj sen se mi jednoho krásného dne vyplní. Měla pravdu.

Ve chvíli, kdy jsem si její slova připomněla, nahlédla jsem opět do počítače. Náhle se mi rozzářily oči. Uviděla jsem inzerát na pozici sociálního pedagoga v Církevní středisku volného času Don Bosko. Brala jsem to jako znamení. Spojení pedagogické a sociální činnosti. To přece nemůže být náhoda. Sice jsem o této organizaci slyšela poprvé v životě, ale mé rozhodnutí bylo jasné. Bušilo mi srdce rozrušením a ihned jsem zaslala životopis a všechny požadované doklady na internetovou adresu organizace.

Za několik dní jsem byla pozvána na výběrové řízení do sídla střediska v Havířově Městě. Příznám se, že jsem měla trochu obavy, co mě tam bude čekat, ale touha získat vysněnou práci mi dodávala odvalu. Také mi v hlavě stále běžely slova mé babičky. Jakmile jsem vstoupila do budovy, všechny obavy ze mě spadly. Pomyslela jsem si, teď nebo nikdy. To se mi také ihned potvrdilo. Byla jsem velmi vlídně přijata všemi. Měla jsem pocit, že jsem zde správně. Všichni byli v naprosté pohodě, stále se usmívali. Cítila jsem se zde v bezpečí a zcela v klidu jsem absolvovala výběrové řízení. Měla jsem silný pocit, že jsem zde správně.

Moje radost byla o to větší, když jsem se ještě týž den dozvěděla, že mne přijali. Nejprve jako sociálního pedagoga ve středisku „Maják“. Zde jsem byla velmi spokojena a nikdy nezapomenu na to, jak vřele jsem byla přijata svými kolegy, kteří mi přirostli k srdci. Vřelý vztah s nimi mi zůstal i poté, co jsem Maják opustila, abych zakotvila v bezpečném Přístavu, a to doslova.

Pro středisko „DON BOSKO“ pracuji nyní již před dva roky. Je to zcela jiný svět. Cítím se zde přijatá, respektovaná. Člověk zde cítí určitou volnost a svobodu. Mám možnost se vzdělávat, rozvíjet, realizovat své nápady pro rozvoj celé organizace. Konečně mi někdo naslouchá. Chodím do práce

s radostí, mám hodné kolegy a kolegyně, vše se řeší v klidu a hlavně lidsky. Po všech těžkostech, které jsem zažila, by mě ani ve snu nenapadlo, že by takové pracovní prostředí mohlo vůbec někde existovat. Jsem vděčná, že mám novou práci, která mě naplňuje a mohu opět pomáhat lidem, dětem a mládeži. Chtěla bych říci, že „boží cesty“ jsou někdy opravdu zvláštní.

Chtěla bych tím poděkovat své babičce, která je stále se mnou, ačkoliv ne již na tomto světě, a také všem hodným lidem kolem sebe, že mě přijímají takovou, jaká jsem. Velmi si toho vážím.

Přeji všem čtenářům tohoto článku vše dobré.

Zlatka

ÚSMĚV

Nedávno jsem si četl nejrůznější články, úryvky a texty na internetu. Mezi velkým množstvím reklam, bulvárních článků a dezinformací, jsem našel jeden krátký příběh. Zněl asi nějak takto.

Před několika lety ve Spojených státech amerických si třicetiletý muž vzal život tím způsobem, že skočil z Golden Gate Bridge. Což už udělalo tisíc pět set osob, od doby, kdy byl most postaven. V tomto případě však bylo velmi neobvyklé, že po smrti toho člověka jeho psychiatr s lékařem vstoupili

legálně do jeho bytu, kde našli jeho deník. Poslední slova, kterási muž zapsal před svou smrtí, byla: „Půjdu pěšky k mostu. Jestliže se během této cesty na mě někdo usměje, neskočím.“

Poté, co jsem tento příběh dočetl, seděl jsem úplně zaražený. Vzpomněl jsem si na několik lidí, které jsem v nejrůznějších situacích slyšel říkat věty typu: „Když já bych Vám rád pomohl, ale nevím jak.“ nebo „Já bych rád pomáhal druhým, ale nemám teď vůbec čas.“ Na druhou stranu jsem si také uvědomil, kolikrát jsem byl já sám zamračený v obchodě, protože jsem musel čekat v dlouhé frontě. Kolikrát jsem byl naštvaný v autě poté, co mi někdo nedal přednost nebo mě svým přičiněním omezil nebo dokonce ohrozil. Kolikrát jsem se mračil celý den jen proto, že jsem si ráno přečetl nějakou negativní zprávu z médií.

A přitom stačí jen tak málo. Úsměv! Úsměv, který nic nestojí. Úsměv, který má obrovskou moc. Jak už víme z příběhu výše, dokonce takovou moc, že může zachraňovat životy. Dále také zlepšovat den ostatním lidem nebo Vám samotným. Na druhou stranu zase připouštím, že je někdy hodně těžké se usmívat navzdory okolnostem a těžkostem života. U mě osobně je řešením taková věta na závěr, která mi už delší dobu leží v paměti a kterou se snažím řídit u většiny nástrah, které mi život přináší: „Je možné, že každý den nebude dobrý, ale určitě se dá najít něco dobrého na každém dni.“ A právě to může být pořádným důvodem k úsměvu!

Tomáš

ŠIKOVNÉ RUCI SE OPĚT ROZJÍŽDĚJÍ

Přibližně od poloviny dubna je klub Maják znovu otevřen. Zatím se sice jedná o omezený režim, ale i přesto k nám docházejí děti na individuální konzultace a doučování. K atraktivním činnostem patří vyřezávání výrobků z překližky (lupénkovými pilkami) v rámci kroužku Šikovných rukou. Některé děti do tohoto kroužku chodily i v minulých letech, a proto už ovládají základy techniky vyřezávání. Nicméně mnohé se začínají učit vyřezávat až nyní a jde jim to velmi dobře. Děti vyřezávají podle předloh především srdíčka, větší kříže či menší křížky a kluci mají v oblíbené vyřezávané pistolky. Mnozí také malují na překližku své vlastní návrhy, které si pak s úspěchem vyřezávají. Někteří se pouštějí i do náročnějších výrobků složených z více dílů, které jsou dohromady lepeny lepidlem. K výzdobě pak slouží pastelky a barvičky, ale velmi oblíbená je také práce s elektrickou vypalovačkou, se kterou je možné do překližky vypálit rozličné ornamenty, obrazce a třeba i věnování. Těší mě, že děti tato činnost stále baví a zároveň při ní můžou zakoušet radost z dobře vykonané práce.

Závěrem bych chtěl poděkovat zaslužitým seniorům-kamarádům Jirkovi Škrdovi a Martinu Oravčíkovi, kteří před mnoha lety tuto aktivitu přinesli do našeho střediska. Zároveň zde dlouhodobě výborně vedli dílny Šikovných rukou a dodnes nám příležitostně pomáhají při některých střediskových akcích, takže moc díky.

Bohr

NAVŠTÍVÍ NÁS ROMAN STAŠA! VÝHERCE MASTERCHEF ČESKO 2020

Během školního roku u nás ve středisku probíhá kroužek vaření Mladý kuchtík, který také vedu. Za tento kroužek jsem velmi ráda a to z toho důvodu, že stále roste zájem o vaření ze strany dětí a chtějí se něco přiučit.

Během posledního roku děti projevovaly zájem také o to, abych uskutečnila letní příměstský tábor zaměřený právě na vaření, stravování a stolování obecně. A tak se taky stalo a toto léto nás čeká tábor Masterchef junior. Někdy v září/říjnu mě napadla jedna myšlenka, a to uskutečnit tábor, kde by nás navštívil odborník přímo z oboru.

Určitě všichni znáte televizní pořad Masterchef Česko. A pokud jste jej nesledovali, tak jste o něm minimálně slyšeli. Napadlo mě tedy kontaktovat přímo výherce poslední řady Masterchef Česko 2020 Romana Stašu. Díky jeho projektu „Bez adresy“, kdy si můžete pozvat Romana i k vám domů, se nám podařilo vzájemně domluvit na tom, že přijede i k nám do Střediska volného času sv. Jana Boska v Havířově.

Tábor je vlastně postaven tak, že účastníci budou mít možnost si na vlastní kůži vyzkoušet některé výzvy a soutěže, které se objevily i v tomto televizním pořadu. A v jednom z těchto táborových dní je právě zahrnut den s Romanem Stašou. Děti budou mít možnost si s Romanem popovídat a strávit nějaký čas, ale také se stanou jeho pomocnou silou v kuchyni a uvaří si společně oběd.

Nemusím ani zmiňovat, jaký zájem o tento příměstský tábor nastal, protože během prvních dvou dnů se celý zaplnil. Na jednu stranu jsem byla za takový zájem velmi ráda, ale zároveň mi bylo i líto těch, na které se nedostala řada. Ale určitě nemusí být smutní, protože nabízíme i jiné krásné tábory, kde si užijeme společně krásné léto.

A jak to všechno proběhlo, Vás určitě budu informovat příště. Závěrem bych Vám chtěla poděkovat za Vaši přízeň a zároveň popřát zdraví a lepší zítřky.

Lucka

SPORT – VÝKON NEBO ZÁŽITEK

„Jestli chcete něco vyhrát, běžte 100 metrů. Jestli chcete něco zažít, běžte maraton.“

Emil Zátopek

Co je sport a co nám přináší?

Pro někoho je to bezvýznamné slovo, pro jiné je to utrpení, druzí to vnímají jako způsob příjmu peněz, ale jsou i tací, kteří sportují pro radost a odreagování. Někdo může sportovat aktivně a jiný zase pasivně u televize s miskou chipsů.

Já osobně sportuji aktivně a hlavně rád. Aktivně naplňuji svůj volný čas sportem během celého týdne. Nejvíce příjemným a uklidňujícím je pro mne běh v přírodě. V pravidelném pohybu, odpočinku a ve vyvážené stravě spatřuji myšlenku zdravého životního stylu.

To, s čím má většina lidí největší problém je pohyb, do kterého se mnoho lidí nedokáže donutit. Proto se vám v tomto článku budu snažit připomenout hlavní důvody toho, proč je tak důležité sportovat. Nejprve si připomeňme, co pojem sport vlastně znamená. Jedná se o fyzickou aktivitu, která zvyšuje energetický výdej, a díky ní se zpevňují svaly a tvarují se tělesné kontury. Prvním z důvodů, proč cvičit, tedy může být to, že nám sport formuje postavu a pomáhá v boji proti stále se rozšiřující civilizační chorobě, jakou je obezita. Vhodné cvičení také odstraní psychické napětí a zlepší se nám díky němu nálada. Aktivní pohyb je přínosný pro naše zdraví a fyzickou kondici – zlepšuje dechovou výkonnost, snižuje otoky nohou. Také nám pomáhá se chránit před mnoha závažnými civilizačními chorobami, které vznikají v důsledku obezity, jako je např. cukrovka, vysoký krevní tlak, ateroskleróza či oběhová onemocnění.

Ve všech těchto případech však musí být pohyb doplněn zdravou stravou a správným životním stylem. Další výhodou sportu je to, že se zbavíte nespavosti. Pokud se vám stává, že máte problémy s usínáním nebo se v noci často budíte, pravidelný pohyb vám může pomoci. Podle některých studií stačí, když budete sportovat alespoň dvakrát týdně a kvalita vašeho spánku se zlepší až o dvacet procent.

Cítíte se unavení, vyčerpaní a apatičtí? Pak sedněte na kolo, běžte si zaplavat nebo zahrát tenis. Během sportu se vylučují chemické látky, kterým se říká endorfiny. Ty vám prakticky okamžitě zvednou náladu a pomohou

snížit stres a napětí. Není divu, že lékaři doporučují jakékoli cvičení jako jedno z neúčinnějších přírodních antidepresiv. Cvičení také osvěží váš mozek. Mentální funkce se zlepší díky produkci serotoninu v mozku. Prostě vám to bude pálit! Najednou budete mnohem produktivnější v práci a vynalézaví i ve volném čase. Sport také pomáhá navázat a utužovat vztahy. Pohyb je vždy zábavnější, když si ho užíváte s někým blízkým. Navíc společně dosáhnete snadněji cílů, které si stanovíte, protože se navzájem můžete podporovat.

A rada na závěr: Vydržte, i když se vám zdá, že žádný efekt není vidět. Cvičením si totiž pomáháte hned několikrát. Udržuje vaše srdce v pořádku. Pomáhá vám hubnout. Pohyb vytváří v mozku endorfiny, díky nimž budete šťastnější. A to už stojí za to, ne?

Pavel Bošanský

ZAMYŠLENÍ

Konečně začíná být krásné teplé jaro a už se těším, až se podívám na „svá“ přírodní zákoutí meandrů řeky Lučiny. Chodíval jsem tam pozorovat ptáky a jiná zvířata už jako kluk. Nevynechám jedinou příležitost navštívit tato místa, ještě nikdy mě žádná návštěva nezklamala. Ta zeleň hrající všemi možnými odstíny, posetá různobarevnými

květy, sluneční paprsky a jemný vánek hrající si v korunách stromů, šumění proudu řeky, jež hladí hliněné břehy a pomalu odplavuje zeminu zpod kořenů stromů, vypadajících jako změř chapadel chobotnice, vůně loňského tlejícího listí okořeněná špetkou mladého medvědího česneku, a to vše za doprovodu přírodního pěveckého chóru opeřených zpěváků. A tak si v této nádherné scénérii vychutnávám paprsky jarního slunce na své tváři a přemítám, zda lidem stojí za to všechn shon, cestování po nejrůznějších končinách světa, když máme za humny takovýto ráj a v mnoha případech o něm ani nevíme...

Pavel Toman

ZLATÝ JEHELNÍČEK

Každý čtvrtek máme na středisku Maják na Šumbarku v rozvrhu kroužek Zlatý jehelníček. Kroužek vede zkušená švadlena paní Mirka. U dětí je jako pedagog velmi oblíbená. Kroužek navštěvují jak děvčata, tak i kluci.

Účast dětí v kroužku během roku byla nepravidelná z důvodu covidové situace. V září loňského roku začaly děti s přípravou na šití. Učily se navlékat jehlu, udělat na konci nitě uzlík, obkreslovat střihy, vystřihovat střihy z dané látky a stehovat. Také si vyzkoušely šití na elektrickém šicím stroji. To se jim líbilo ze všeho nejvíce.

Na Vánoce si měly možnost ušít z látky baňku a flitry a vločkami ji ozdobit. Za chvíli bude konec školního roku. Z důvodu vydaných opatření děti strávily v kroužku méně hodin než je obvyklé, ale i tak se jim už teď pod vedením zkušené paní Mirky podařilo ušít pytlík na přezůvky a peněženku. Děti mají radost z ušitých věcí a těší se na další hodiny strávené v kroužku šití.

Jana Siverová

DĚTSTVÍ S PÁLKOU

Narodila jsem se do rodiny, která se už několik generací věnovala sportu, přesněji stolnímu tenisu. Hrála ho babička, oba rodiče i starší sestra, takže bylo celkem jasné, že i já okusím tento, podle výzkumu třetí nejtěžší a zároveň jeden z nejrozšířenějších sportů.

Stolní tenis jsem začala aktivně hrát od školky, docházela jsem na tréninky, kam mne vezli a v mých začátcích i trénovali rodiče, aniž bych si uvědomovala, jak to pro ně muselo být náročné. S příchodem na základní školu se tréninky staly ještě intenzivnější, staly se každodenními. Denní režim se scvrkl pouze na návštěvu školy, domácí úkoly, pobyt na hale, nachystání se na další den a spánek. Víkendy se začaly dělit na čas ve vlaku a na hale, většinou na turnajích. Zde jsem se i poprvé setkala s organizací Dona Boska, kdy jsme proti týmu CSVČ Don Bosko hráli okresní přebor.

V této době, většinou každé dítě po nějaké době začne nadávat, vzdorovat a bouřit se proti pravidelným tréninkům a v jejich mysli nulovému dětství. Přitom si vůbec neuvědomuje, jakou oběť museli rodiče podstoupit a co vše museli obětovat. Po celém dni v práci vyzvednout doma dcery, nachystat svačinu, odvézt na trénink, po tréninku přivést zpět, udělat úkoly, večeři, nachystat děti i sebe na další den. U toho všeho museli rodiče vypadat, že jsou plní elánu, museli přežít mé otrávené obličejce, odházené tréninky a při tom všem si museli udržet tvář. To vše skončilo kolem 18. narozenin, kdy jsem ze zdravotních důvodů musela se sportem skončit.

I stolní tenis má dvě strany mince. O pár řádků výše jsem psala, jak mi stolní tenis vzal dětství, jak to bylo náročné, zažila jsem prohry, pláč, ale to vše se kompenzovalo radostí z výher, které jsou k nezaplacení. Postupně jsem začala vyhrávat různé ceny, poháry. Dotáhla jsem to do extraligy i do reprezentace. Vyhrála jsem MČR ve smíšené čtyřhře s Pavlem Širůčkem, který se tento rok probojoval na Olympiádu, jako jeden ze dvou českých hráčů. Tento sport mi umožnil procestovat celou republiku. Naučil mne, jak se chovat slušně, byla jsem vychovávána k fair play.

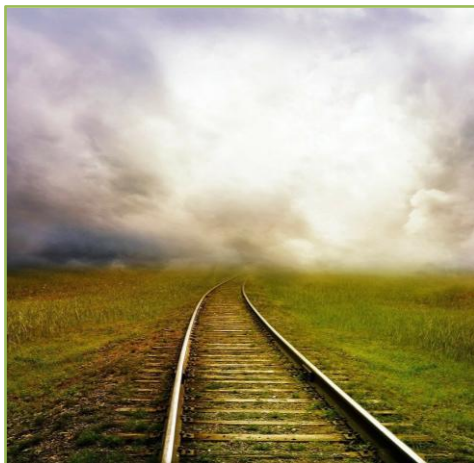
Nic z toho bych nedokázala nebýt mé rodiny, která je pro mne velmi důležitá. Mám v ní oporu, lásku, zkušenosti, pomoc. Podporovali mě při sportu, studiu, práci. Teď, téměř po 15 letech jsem zde. Již ne jako soupeř za stolem, ale jako spolupracovnice z NZDM Přístav.

Helena Bednářová

V KUPÉ SEDĚLO PĚT LIDÍ

Před nedávnem jsem složila báseň, kterou bych s vámi ráda sdílela. Přemýšlela jsem nad tím, jak báseň představit, aby pro čtenáře byla poutavá, ale zároveň smysluplná. Ráda bych čtenáře poprosila, aby si báseň přečetli a vnímali, zda se příběh odehrává v realitě nebo je pouhým snem a jaké tváře se jim v mysli vybavily.

*„V kupé sedělo pět lidí -
nikdo z nich netušil,
že jeden z nich zmizí.
A tak po něm bádali -
avšak jen okem,
poté to vzdali,
když průvodčí šel kolem.
Pravil, že ztrácejí se lidé
a že netuší, co s tím,
že neví, kdo ve vlaku zbyde
až se jednoho dne probudím.
Z toho snu, co se mi zdál,
když jel jsem v expressu
poté, co ráno jsem vstal,
luštil jsem pravdu v espresso.“*

Pokud jste báseň úspěšně dočetli, položím vám pár otázek: *Jak vypadala postava/postavy v příběhu? Vidíte jejich obličej? Poznáte jejich věk? Barvu vlasů? Jaký je motiv příběhu? Kdo jej vypráví? A kdo je vlastně ten, kdo zmizel?* Zkuste si v duchu na položené otázky odpovědět.

Občas naše představivost funguje správně, ale někdy hned napoprvé nevidíme detaily a přímý obraz. Tento přímý obraz se nám může zobrazit až po druhém přečtení básně, ale taktéž třeba nikdy. Pokud si nedokážete odpovědět ani na jednu z položených otázek, neznamená to, že vaše představivost je nízká, ba naopak, je až příliš abstraktní a v mysli máte mnoho myšlenek, které vám mohou splývat v jedno. Otázky nemají správnou odpověď, jde jen o pouhé zamyšlení se nad dějem.

Vendula

PĚSTOUNSKÁ PÉČE NA PŘECHODNOU DOBU

Možná to, že jsem nyní aktivní ve středisku volného času na Majáku, není úplně náhoda. Je to práce s dětmi, a to mne vždy bavilo. Víím, jak důležité je pro děti projevit jim lásku, cit a zájem o ně. Ne všem dětem se toho dostává tak akorát dost. Bohužel je mnoho miminek, která zůstanou opuštěna ihned po narození. Máme zde sice jako poslední stát v Evropské unii kojenecké ústavy. Kojenecké ústavy začaly vznikat v padesátých letech minulého

století. Zastával se názor, že pokud dítě nemohou vychovávat rodiče, pak tuto povinnost musí převzít stát. V současné době je ale systém kolektivní výchovy a péče považován za zastaralý a ustupuje se od něj. Důvodem je hlavně to, že tento způsob péče a výchovy má podle odborníků negativní vliv na vývoj dětí (a to zejména těch nejmenších). Dítě potřebuje od malička stabilní prostředí a konkrétní osobu, které může důvěřovat a ke které se může upnout. Dnes už jsou našťestí kojenecké ústavy a dětské domovy pro malé děti zcela jiné, než byly dříve. Snaha je, aby připomínaly rodinné prostředí. Přesto samozřejmě není v silách zaměstnanců těchto zařízení věnovat dětem tolik péče a lásky, kolik by potřebovaly. Dětem tak hrozí tzv. psychická deprivace.

Proto jsme se s manželkou rozhodli v roce 2012 zapojit do nově budovaného systému péče o ohrožená miminka, tzv. pěstounské péče na přechodnou dobu. Pěstounská péče na přechodnou dobu (dále také jako PPPD) představuje velmi účinný nástroj v rámci řešení krizových nepříznivých situací nezletilých dětí, jejichž rodiny se z různých důvodů nemohou nebo nechtějí o ně starat. Tuto formu pomoci v oblasti náhradní péče o děti preferujeme před péčí ústavní. Oproti ústavní péči je v rámci PPPD o děti individuálně pečováno v přirozeném prostředí dočasné náhradní rodiny. Blíží se nejvíce rodinné péči, kterou pokládáme přirozeně za nejvhodnější pro zdravý vývoj dítěte. PPPD je časově omezená a má trvat maximálně jeden rok. Během této doby se hledá pro konkrétní dítě nejvhodnější řešení jeho životní

situace. V první řadě je snaha o návrat dítěte do jeho biologické rodiny, případně se dítěti hledá trvalejší, stabilní forma náhradní rodinné péče (adopce či pěstounství). Do PPPD se dostávají děti právě narozené, jejichž biologičtí rodiče je nechtějí z porodnice převzít do své péče, nebo jejichž rodiče je nemohou převzít do péče z důvodu špatného zdravotního, psychického nebo sociálního stavu (např. matka závislá na drogách, matka bez domova apod.). My jsme si převzali do péče první miminko den před Štědrým dnem 2012, bylo to 80. miminko odložené do babyboxu v ČR.

Babybox pro odložené děti chce pomáhat dětem, ale i rodičům a matkám, které se v tísnivé situaci nedokážou postarat o novorozence. Odložení dítěte do babyboxu není trestné a je zcela anonymní. Klimatizované a ventilované babyboxy jsou opatřené mnohonásobně jištěnou signalizací. My jsme pak ještě měli v péči jedno miminko z babyboxu. Letos v květnu byl do babyboxu umístěn již 218. novorozenec.

Jak jsem již uvedl, první miminko jsme převzali v roce 2012. Nyní máme rok 2021 a my pečujeme postupně již o 14 miminko s vyrovnanou bilancí 7 chlapců a 7 holčiček. O všechna miminka pečujeme jako o své vlastní děti, možná ještě pečlivěji nebo spíše zodpovědněji. Ale to je dáno asi věkem, protože sami už jsme prarodiče a máme dvouletou vnučku. Samozřejmě, že jako v každé činnosti lidského konání se potýkáme se spoustou problémů. Vynahrazuje nám to však úsměv a štěstí v očích miminek, která nikoho kromě nás ihned po svém narození nemají.

Tonda

OSUDOVÉ MÍSTO

Za pár týdnů to bude přesně rok, co jsem nastoupila do Don Boska v Havířově. Nejprve jako dobrovolnice a poté jako pracovnice v sociálních službách v NZDM klub Přístava. Velmi ráda vzpomínám na začátky a náhody, které mě sem zavedly. Po dokončení mého studia na vysoké škole jsem hned další den začala rozesílat životopisy napříč různými obory. Chtěla jsem co nejdříve nastoupit do práce. Z těch sto zaslaných životopisů jsem hned ten druhý poslala právě do Don Boska v Havířově. Neměla jsem vůbec tušení, co je to za organizaci, ani kdo to byl sv. Jan Bosko. Za pár dnů mi však přišel email, že se mám dostavit na výběrové řízení. Měla jsem ohromnou radost, protože z těch sto rozeslaných životopisů s žádostí o práci se mi ozvali jako

první z organizace Don Bosko Havířov. A teď ten osudový den. Na co si přesně vzpomínám, je vstup do budovy. Pocit? Úžasný. Prvně na mě vykoukla socha, která byla nad schodištěm. Už to jsem brala jako pozitivum, protože mi došlo, že organizace bude nábožensky založená. Překvapil mě také vztah k romské populaci, protože jsem cítila, že všem v organizaci na práci s dětmi (bez nějakých rozdílů) záleží a nikdo zde nemá žádné předsudky, které jsou v naší společnosti zakořeněny. Když jsem z výběrového řízení odcházela, řekla jsem si, že i když si mě nevyberou, pokusím se najít své zaměstnání někde, kde svou práci dělají svým srdcem, přesně jako tady. Řekněme, že se stal zázrak, když se mi ozvali s tím, že jsem ve výběrovém řízení uspěla. A od té doby dělám práci, která mě naplňuje. Ale co to znamená? Do práce chodím velmi ráda. Nepočítám, kolik hodin ještě zbývá, než půjdu z práce domů. Od dětí jsem se toho také spoustu naučila. Děti mě opět vrátily do dětského světa, plného her, zábavy, lásky a srdečnosti. Od té doby se snažím dívat na svět a své problémy trochu s nadhledem a nehroutit se nad maličkostmi. Také se řídím jednou krásnou myšlenkou – „Co dáš tomu nejmenšímu z mála, jako bys samotnému Pánu Bohu dala“. Takto jsem se tedy dostala do svého osudového a vymodleného zaměstnání. Tímto bych chtěla všem v DB poděkovat nejen za příležitost s vámi pracovat, ale především za zkušenosti, které mi předáváte. Za úžasný pracovní kolektiv a za Vaši sílu dělat lidi kolem vás šťastnými.

Barča Kundriková

JAK JSME BAVILI KLIENTY V LOCKDOWNU

Středisko bylo velice dlouho zavřeno. Jen v prosinci školního roku 2020/2021 jsme mohli nabízet našim klientům aktivity přímo na našich pobočkách. A proto jsme přesedlali na sociální sítě a snažili se všem našim sledujícím nabídnout záživný program. Jedním z nich byla například „Velikonoční únikovka“ nebo „Bláznivé aprílové úkoly“.

Velikonoční únikovka.

Šlo o pěkně udělanou online únikovku, kde měli účastníci za úkol odemknout osm zámků a dostat se tak ven z vestibulu střediska. Ke každému zámku bylo heslo, které účastníci získali splněním úkolu. Jaké úkoly museli plnit? Například museli vyvézt svého plyšáka na procházku a udělat mu pěknou fotku. Dalším úkolem bylo vyluštit velikonoční křížovku. Poté museli v herně střediska virtuálně najít schované králíky, kteří jim prozradili písmenka, ze kterých museli složit další heslo. Úkolů tedy bylo celkem osm a po odemčení střediska přišel organizátorům, tedy nám, email. Ten nám potvrdil, že účastník únikovku zdárně dokončil. Hry se zúčastnilo celkem devět hráčů. Cenou pro vítěze byly dva ručně vyrobené velikonoční dorty. Vítěze jsme vylosovali v živém vysílání na instagramu.

Bláznivé aprílové úkoly.

Tato soutěž měla hlavně pobavit trošku bláznivými úkoly. A určitě se povedlo. Tentokrát se hrálo o tři pěkné ceny, mezi kterými opět nechyběl dort. Soutěžící měli za úkol například vlézt po kolena do řeky, hodit třikrát po sobě na kostce čtyřku, vyfotit zajímavou fotku se zvláštní perspektivou, žonglovat pět sekund se třemi míčky, roztočit desetikorunu minimálně na 10 sekund a spousta dalších úkolů. Každý úkol byl bodově ohodnocen a záleželo, jak rychle úkol splní a v jakém pořadí ho pošlou. Čím dříve, tím více bodů účastník získal. Soutěže se zúčastnilo celkem sedm dětí a mezi prvním

a třetím to bylo opravdu vyrovnané, protože rozdíl mezi nimi byl pouhé tři body.

Teď už konečně můžeme středisko v omezené míře otevřít, tak jsme rádi, že můžeme být s našimi klienty v kontaktu na živo. Doufáme a věříme, že už to takto zůstane a že opatření a očkování, která probíhají, zaberou a vrátíme se k normálnímu provozu.

VZPOMÍNKA NA KONĚ

Milí čtenáři,

chtěla bych se s vámi podělit o moje zkušenosti s koňmi. Velmi ráda o tomhle tématu povídám, protože mám opravdu blízký vztah ke koním. Když se mě někdo zeptá, co jsem vystudovala, tak s hrdostí odpovím „*Jezdec a chovatel koní*“. Je to obor, který jsem si vybírala na konci deváté třídy, měla jsem se rozhodovat o tom, na jakou školu bych chtěla jít, ale bohužel jsem neměla moc na výběr, jelikož jsem nikdy nebyla jedničkářka.

Tenkrát si pamatuji, že mě učitelka zachránila před tím, abych nešla na školu a obor, ke kterému nemám vztah. Zeptala se mě, co by mě bavilo a jakou školu bych chtěla studovat. Odpověděla jsem, že by mě buď bavilo pracovat se zvířaty, nebo s dětmi. Paní učitelka se na mě překvapivě podívala a řekla: „*Tady máš na výběr z katalogu a pak mi řekni, co by se ti líbilo za*

školu“. Když jsem se dívala do katalogu asi 20 minut, uviděla jsem obor *Jezdec a chovatel koní*. Měla jsem z toho obrovskou radost, jelikož je to obor, který jsem si vždycky přála. Můj sen byl vždy se starat o koně, nevím čím to je, ale pokaždé, když vidím koně, tak ze mě srší obrovská radost.

Když jsem přišla domů s tím, že bych chtěla jít na obor Jezdec a chovatel koní, tak se mamka na mě podívala a řekla, že tam nemohu jít, protože je to drahé. Tak jsem se rozbřečela a nevěděla jsem, co v tu chvíli mám říct, byla jsem moc zklamaná. Mamince jsem slíbila, že budu poctivě chodit na školu a budu se snažit ze všech sil. V tom mamka řekla, že to teda zkusíme. V očích jsem jí viděla kousek jiskry a naděje, že by mě chtěla podpořit a dát na tuhle školu, kterou jsem si vysnila. Tahle škola se nacházela v Českém Těšíně.

Šla jsem tedy na přijímačky, které se konaly z tělesné výchovy. Byla jsem třetí ze všech dětí, co se tam hlásily, měla jsem z toho obrovskou radost. Moje studijní výuka ve škole probíhala tak, že týden jsem chodila do školy a týden jsem chodila na praxi. V 7:00 hodin jsem jezdila do školy vlakem a v 6:05 mi jel vlak na praxi. Když začínal školní rok, tak v naší třídě byli žáci, kteří buď měli doma koně, nebo měli s koňmi zkušenosti. Byla jsem skoro jediná, která o koních nevěděla vůbec nic. Vůbec mi to nevadilo, protože jsem byla ohromena těmi koňmi a chtěla jsem tu školu vystudovat za každou cenu. Můžu říct, že to nebylo nic jednoduchého, kupříkladu naučit se celé tělo koně od svalů po kostru acelý jeho koloběh života. Naštěstí jsem měla ke koním tak výborný vztah, že jsem i teorii zvládla na jedničku.

Co se týkalo praxe, dojížděla jsem do Chotěbuzi. V Chotěbuzi měli stáje, kde bylo okolo 50 koní. Vzpomínám si, jak jsem tam přišla poprvé a viděla jsem ty krásné louky a výběhy pro koně. Ve výběhu bylo několik koní, kteří se pásli ve stádě. Když jsem procházela stájí, najednou se koně dívali na mě, v tu chvíli jsem se cítilajak v sedmém nebi. Když jsem vyšla ze stáje, tak jsem popošla trošičku dál a tam jsem uviděla menší výběh, ve kterém byli poníci. Když jsem na poníky zavolala, hnedka utíkali směrem k nám. Byli celkem tři. Jeden z nich se jmenoval Erst. Erst byl nejmenší z poníků, jakého jsem kdy spatřila. Bylo to celé vtipné, protože kdybych toho Ersta měla porovnat, tak je vysoký asi ke kolenům. Erst byl moc roztomilý, ale i vypočítavý. Pamatuji si, když jsem byla za plotem a povídala jsem si s mojí velmi dobrou kamarádkou Lenkou, tak Erst, jelikož je tak malý, protáhl svoji hlavičku za plot a štípl mě. Už měl ve zvyku někoho provokovat, ale hlavně chtěl pozornost. Seznamovali jsme se s našimi cvičitelkami, které se o nás staraly a učily celé tři roky. Od nich jsem se dozvěděla hodně věcí - jak

vykydat koně, podestlat podestýlku... Učily nás také, co je to seno, sláma a senáž, a jak probíhá celý proces s obilovinami.

Já jsem měla přiřazeného koně jménem Borůvka. O Borůvku jsem se starala celé tři roky. Byla to už babička, která byla velice výborná na učení začátečníků, jako jsem byla i já. Borůvka se narodila v roce 2000. Borůvka mě naučila,

jak se jezdí správně na koních. Mohla jsem jí cokoli říct, byla moc moc hodná. Prostě to byl kůň, kterého jsem si zasloužila. Když bylo léto, tak jsme mohli sprchovat koně, bylo to něco úžasného. Koně měli ze sprchy obrovskou radost. Poté, co jsme je vysprchovali, jsme s nimi museli chodit půl hodiny kolem stáje, aby koně uschli. Když přišla zima, tak například zamrzávaly trubky od napáječek, ze kterých koně pili a my jsme potom museli plnit vodu do konví a všem dolívat vodu. Někdy byla taková zima, že když jsme šli pouštět koně na velké paseky, ke kterým nám běžně trvalo dojít asi za 8 minut, byla zamrzlá zem tak, že koně spíše vodili nás místo my je. Strašně nám klouzaly boty. Když si představíte, že musíte pustit kladrubáka na pole, které je daleko 8 minut, tak je to něco šíleného. Kladrubák je tažný kůň, který kdysi tahal kočáry a je mohutnější než normální kůň, tak se ho prostě nedalo zastavit. Měli jsme co dělat, abychom ho zastavili a přitom nám klouzaly boty. Nakonec nám nezbyvalo nic jiného, než se smát... Měla jsem mnoho zážitků, na které nikdy nezapomenu. Vždycky když jsem něco nevěděla nebo nechápala, ať to bylo ve škole či na praxi, tak tam byla vždycky moje kamarádka Lenka. Lenka mě vždycky podporovala a stála při mě, když jsem to nejvíc potřebovala. Lence bych také chtěla poděkovat za to, co pro mě obětovala a jaké zážitky jsem s ní prožila. Byla to opravdu super jízda.

Barča Lapáčková

RAFTING VE SLOVINSKU

V roce 2013 jsem byl pozván kamarády z Vysoké školy tělesné výchovy a sportu PALESTRA PRAHA a z Univerzity Hradec Králové na skvělou akci "Rafting na slovinské řece Soča". Akci svým obsahem a organizací garantovala cestovní vodácká kancelář (CVOK) z Hradce Králové. Cíl byl jasný, po dobu 5dnů sjíždět všechny úseky řeky Soči ve Slovinsku. Vzhledem k tomu, že mám vodu rád, tak jsem pozvání od bezva party přijal.

Před odjezdem jsem si hodně o řece a okolí přečetl a pořádně vše prostudoval. Zjistil jsem, že řeka Soča je považovaná za jednu z nejkrásnějších řek v Evropě a její průzračná divoká voda je pověstná smaragdovým zbarvením, a proto je vyhledávaná vodáky z celého světa. Byl jsem tedy zvědav, zda tomu tak doopravdy je 😊. Hodně jsem se těšil na přírodu, vodu a také na kamarády.

Jen pro informaci: Řeka SOČA je také výjimečná tím, že uspokojí „raftáky“ hned na několika úsecích, a to především v rámci náročnosti. Vodácký program se tedy umí přizpůsobit různým výkonnostním skupinám. Každý raft je také veden zkušeným průvodcem, a tak si na své přijdou i úplní začátečníci. Pokud máte zájem řeku sjet s malými dětmi, tak vám zástupci cestovní kanceláře vyberou poklidný a bezpečný úsek v délce cca 5km.

Okolí řeky je prostě nádherné a čisté. Příroda a horské vesnice jsou stylové a okouzlující. Naše parta byla ubytována ve vesnici Bovec. Bovec je malebná vesnička, která leží na okraji Triglavského národního parku a nabízí hned několik přírodních atraktivit. Nejznámější z nich je nedaleko obce ležící soutěska Tolminskakorita, kterou vede okružní stezka, kde se můžete kochat ojedinělými pohledy na spojení dvou tyrkysových říček a soutěsek kontrastujících s bílými vápencovými skalami.

Bovec je ale také městečko s bohatou nabídkou outdoorových sportů a skvělým turistickým zázemím. Návštěvníci zde hledají především adrenalin, ale rovněž sem vyrážejí za

horskou turistikou a v zimě dokonce za lyžováním, a to na Kanin – nejvýše položené lyžařské středisko ve Slovinsku.

Mohu vám tedy s čistým srdcem sdělit, že jsem zažil neskutečný a nezapomenutelný rafting mezi obrovskými kameny a s hlubokými lagunami. Užil jsem si hodně legrace a odvezl si zážitky na celý život. Řeku Soču po své zkušenosti považuji za jednu z nejkrásnějších a vřele ji doporučím všem nadšencům raftingu.

David

HURÁ NA PRÁZDNINY

Blíží se doba prázdnin. Přemýšlíte jak svému dítěti udělat krásné prázdniny?

Pro vaše děti máme na středisku Maják na Šumbarku připravené 4 turnusy letních příměstských táborů.

Proběhnou vždy pětidenní tábory

v období od 12. 7. – 6. 8. 2021. Pro děti je v každém turnuse připravený bohatý program. Máme připraveno spoustu her, soutěží a také hledání pokladu, děti budou za své výsledky odměněni drobnými cenami. Mimo hry a soutěže je také čeká v každém turnuse jeden celodenní výlet. Rádi bychom se s dětmi zajeli podívat do skanzenu v Rožnově pod Radhoštěm, také je bude čekat výlet do Kopřivnice a Fulneku. Pokud nám to opatření dovolí, děti budou mít možnost navštívit koupaliště, také se podívají k přehradě, projdou se kolem řeky Lučiny, navštíví dětský park ve městě a také si budou moci v kolektivu kamarádů opéct párky a zazpívat si při kytáře u ohně své oblíbené písničky.

Doufáme, že nám covidová situace dovolí užít si krásné prázdniny s bohatým programem. Na děti se všichni těšíme 😊.

Nikola

ŽERY

Při příležitosti 30. výročí založení střediska sv. Jana Boska v Havířově nelze opomenout dalšího ze zakladatelů – Žeryho – vlastním jménem Gerarda Jarguse. (Přezdívkou Žery mu daly děcka, kterým se věnoval v době totality, a tak se to vžilo ☺).

Gerarda pojilo celoživotní přátelství se zakladatelem střediska v Havířově – Jindřichem Hoňkem st. Společně se potkávali s ostatními vrstevníky jako kluci v ostravském Don Bosku. Toto období mezi ostravskými salesiány ovlivnilo jejich celý další život. Dalo by se říci, že vyvrcholením pak bylo založení havířovského střediska Dona Boska po vzoru Ostravy.

Gerard a Jindřich st. byli aktivní v salesiánském duchu již za hluboké totality, kdy vedli ministrantské schůzky ve věži kostela sv. Anny (s P. Josefem Holkem) a následně pořádali pro tyto chlapce tajné letní ministrantské tábory, a jiné.

Když přišlo „Pražské jaro 1968“ a trochu se „pootevřely dveře“, byli iniciátory a realizátory rozšíření kostela sv. Anny v Havířově. Společně také založili mužský pěvecký sbor, jehož členové pak byli pilíři stavby samotného střediska Dona Boska v Havířově a všeho společenského dění v havířovské křesťanské komunitě.

Po roce 1989 založili Sdružení laiků Dona Boska, které si pronajalo prostory bývalé mateřské školy na ulici Kolmá, zde vznikla první havířovská oratoř a tady to všechno začalo.

Gerard je výrazná postava celého dění v havířovské katolické církvi. Zabírá široké spektrum činností a různých aktivit - od střediska Dona Boska na Šumbarku až po kostel sv. Markéty v Bludovicích. Je spoluzakladatelem, přispěvatelem a trpělivým a laskavým distributorem farního časopisu Společenství.

Kluci ve středisku si ho pamatují jako vrátného a knihovníka, se kterým se mohli vždy pobavit o věcech veselých i vážných, podle toho, jak to přinášel život. Pamatují si ho také různí úředníci a činovníci z vyřizování různých povolení a jiných důležitých dokladů nezbytných pro vznik a provoz střediska.

V současné době je členem klubu seniorů při našem středisku. Pokud to nejde osobně, jde to pomocí sociálních sítí (FB) a hlavně prostřednictvím modlitby.

Gerarde, děkuji ...

Pavel Honěk

ŠŤASTNÝ ČLOVĚK

Položil Vám již někdo někdy otázku, zda jste šťastným člověkem? Nebo se Vás někdy někdo zeptal, co pro Vás znamená štěstí? Pokud ne, položili jste si alespoň tuto otázku sami? Zeptali jste se své duše, zda jste šťastným člověkem? Jak to máte?

Dnes bych se s Vámi chtěla podělit o to, jak vnímám šťastného člověka já, na základě vlastní zkušenosti a poznání. Sama jsem si zodpověděla otázku, zda jsem šťastná. Pochopila jsem ve svém životě, že být šťastným člověkem pro mě znamená rovnováhu v běžném životě i ve vztahu k sobě samé.

Rovnováha v běžném životě pro mě znamená být fyzicky zdravá, mít pár přátel nebo hodných lidí kolem sebe, mít svou rodinu na blízku a dělat práci, která mě naplňuje a zároveň mi dává smysl, jelikož pracuji pro druhé a pomáhám potřebným.

Vztah k sobě samé jsem našla až tehdy, když mě situace donutila jít na samé dno, kdy jsem trhala svou duši pro druhé a zapoměla jsem sama na sebe. Vydala jsem ze sebe

vše, co jsem mohla, abych dělala svět lepším místem, aby lidé kolem mě byli šťastní, pak přišlo velké vyčerpání a únava, která mě stála mé zdraví.

Nakonec jsem skončila sama na samém dnu vlastní prázdnoty a rezignace. Už jsem neměla sílu dále pomáhat, jelikož to po fyzické ani psychické stránce nebylo možné. Dostala jsem se do fáze, kdy jsem čekala, až každý den skončí, jelikož to bylo pro mě trápením.

Během velkého vyčerpání mi byl promítnut obraz malého dítěte, které plakalo rohu temné místnosti, a najednou se ozval dětský hlas a řekl: „Kde jsi tak dlouho byla, proč jsi na mě zapomněla?“ Po tomto přišlo neskutečné uvědomění, jelikož to dítě byla má duše. Nikdy mě totiž nenapadlo myslet na sebe, jelikož od dětství jsem pomáhala dětem, dospělým, slabým, starým a všem, kteří potřebovali jakkoliv pomoci.

Pochopila jsem, že nemohu spasit svět a pokračovat v pomoci druhým, pokud nepomohu sobě. Toto všechno se mi odehrálo, když jsem odešla na 7 dní na terapii do absolutní tmy, kde jsem promlouvala se svou duší i s Bohem. Proces uvědomění, bolesti, radosti, smutku a reflexe vlastního života byl velmi náročný a bolestivý, ale započal se tak proces hojení duše.

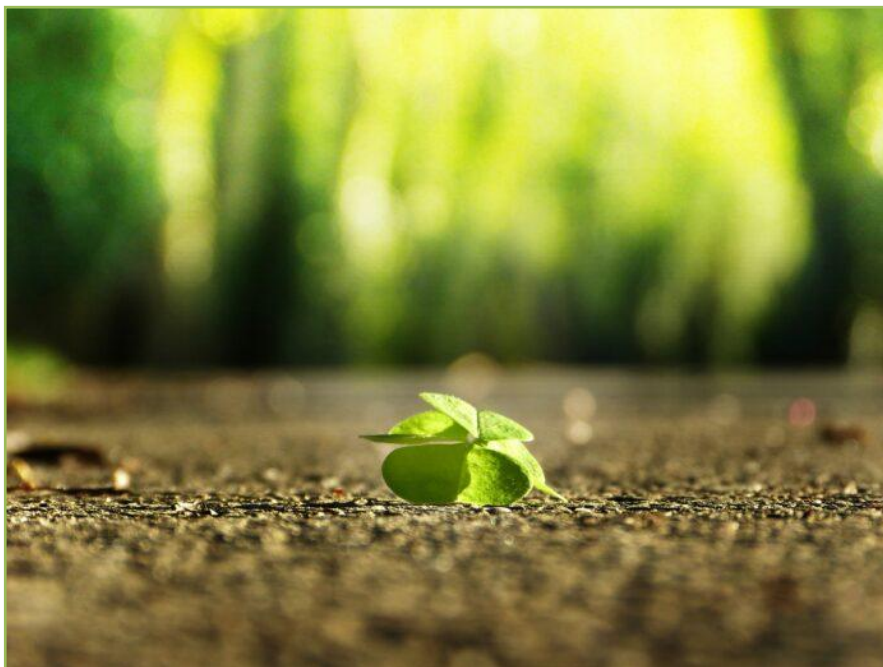
Dnes vím, že i návrat člověka k sobě, spočívající v objetí sebelásky, je důležitou součástí každého šťastného člověka.

Jak být tedy šťastným člověkem? Je dle mého názoru důležité si každý den udělat čas sami na sebe, ať je den náročný jakkoliv. Je také důležité umět se zastavit v přítomných okamžicích pěkných chvil, které prožíváme sami se sebou nebo s přáteli, rodinou či svými chlupatými mazlíčky. Je důležité dělat práci, která má pro nás smysl, baví nás a naplňuje, což může být někdy velmi těžké, jelikož doba je divoká. Také péči o vlastní zdraví bychom neměli zanedbávat (spánek, jídlo, prevence...). A hlavně být vděční každý den za ty radosti, které nás každý den potkávají.

Važte si každého dne, který je Vám dán, prožívejte daný den vědomě a plně, nezapomínejte na sebe, udělejte si na sebe čas a opusťte myšlenky, které Vám namlouvají, že budete šťastní, když si koupíte např. nové auto, kabelku, oblečení nebo vyhrajete nějakou výhru....., jelikož toto štěstí je velmi pomíjivé a chvilkové. Štěstí člověka stojí na rovnováze v běžném životě a zdravém vztahu k vlastnímu bytí a duši. Vše ostatní je pomíjivé a klamné.

Přeji Vám mnoho pěkných chvil a krásných okamžiků.

Doxyy

RŮŽENEC V MÉM ŽIVOTĚ

Na stránkách Ozvěn se kdysi objevovaly články zakladatele střediska, salesiána spolupracovníka a vedoucího mužského pěveckého sboru Panny Marie Pomocnice s názvem Maria v mém životě. Je to už více než 15 let, kdy tyto články napsal můj tatínek Jindřich Honěk st. Tehdy jsem tomu nerozuměl.

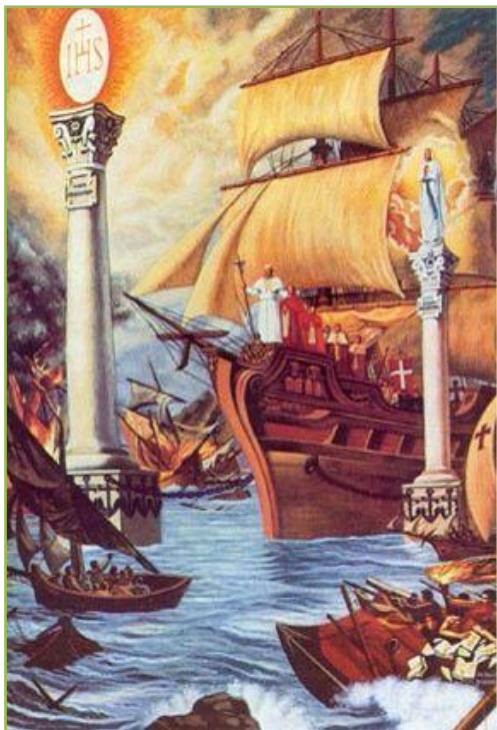
Moje první vědomá vzpomínka na růženec není příjemná. Pochází z doby asi mých 13 let, kdy jsme se tehdy ještě za hluboké totality na jedné chaloupce vedené tajnými syny Dona Boska modlili desátek růžence. Stáli jsme v kolečku a zdravas se modlil postupně každý z nás jako štafetu. Moje nervozita a napětí rostlo přímou úměrou, jak se ke mně blížilo pořadí, že budu předříkávat. Měl jsem obavy, že se spletu, že zapomenu slova, že se ztrapním. Psychologie tomu říká úzkost z očekávání. Tyto pocity se občas dostávají i nyní. Ale už si z nich až tolik nedělám. Dokážu pochopit mladé lidi, kteří jsou často podobným způsobem vystavováni náboženským úkonům. Možná v dobré víře, ale zcela nerespektujících jejich svobodu a individualitu. Pokud mám možnost, raději takovým situacím předcházím a dávám možnost volby nebo berličky ve formě textu modlitby. Smyslem modlitby není papouškovat a být stresován, ale vyjádřit vztah. V tomto případě, vztah k Panně Marii.

Panna Maria byla jeden ze sloupů díla sv. Jana Boska. On ji takto viděl ve svém památném snu „O dvou sloupech“, který Don Bosko vyprávěl chlapcům večer 30. května 1862.

„Viděl jsem se ve snu na vysokém skalním útesu v moři. Byl jsem přítomen veliké a prudké bitvě mezi dvěma loďstvy. Loď řízená papežem potápěla nepřátelské loďstvo, osvobodila se pokaždé od jejich útoků. Vítězně plula po hladině rozčeřeného moře. Kdežto nepřátelské lodi se potápěly a strhovaly s sebou do hlubin své zbrojnoše a zbraně.

Nepřátelské lodi byly opatřeny ostrými zobci, hořícími paličskými pochodněmi, puškami a bombami. Bomby byly knihy, které nepřátelští námořníci vystřelovali na papežskou loď. Obklopena menšími pomocnými lodicemi vítězně odolávala všem útokům. Kormidelník-papež při jednom z útoků padl. Nový kormidelník zvolený kormidelníky-biskupy menších lodiček ujal se s velkou energií řízení veliké lodi a zavedl loď mezi dva sloupy, nestejně veliké, ale čnějící mohutně nad vlnami a zvoucí loď, aby u nich zakotvila.

První z obou sloupů byl zvláště veliký a silný, a měl pod hlavicí nápis: Saluscredentium (Spása věřících). Tento sloup na svém vrcholku pozvedal k modrému nebi bílou svatou Hostii.

Druhý, menší, ale taktéž mohutný sloup nesl nápis: Auxillium Christianorum (Pomocnice křesťanů). Tento sloup měl nad hlavicí sochu Neposkvrněné Panny Marie.

Oba sloupy měly na podstavci mnoho záchranných kotev. Na jednu z těchto kotev navlékla papežská loď své řetězy, a zůstala tam ve znamení vítězství s věrnými lodicemi, které zakotvily kolem ní, uprostřed nepřátelských lodí zmítaných vichřicí, vlnami a šířaných plameny.“

(Převzato z Chvilky u nohou Matky Boží, Loštice 1942.)

Můj vztah k Panně Marii se paradoxně i po nepříjemném zážitku z mládí buduje pomocí modlitby růžence. Vzpomínám, že jsme se v rodině vždy v říjnu modlili společně růženec doma v kuchyni. Každý měl „svůj“ růženec, který někdy od někoho dostal a měl k němu vztah. Později jsme jako pubertáci frajeřili s prsténkovým růžencem, který se k nám dostal odněkud ze zahraničí. Tento mi také pomohl při vojenském cvičení, kdy si ho v kuchyni všiml vojín kuchař konající službu a řekl mi, co a jak na posádce, a že je také věřící, ukázal mi Písmo i svůj růženec. Byl to Slovák. V pozdějším věku když jsem nevěděl kudy kam, modlil jsem se růžence na prstech rukou. Zatím jich mám pořád 10☺. Někdy modlitba zdrávasů byla „na pozadí mého vědomí“.

Pro mne je modlitba růžence – modlitba pro každý okamžik v životě. Někdy jsem si modlitbou růžence chtěl vynutit splnění svého úmyslu, mysl jsem to upřímně. Někdy to vyšlo, někdy ne. Je to škola Mariina, ona nás učí a vede: Dovolujeme si svěřit Tvé mateřské dobrotě i tuto zvláštní žádost, přednes ji svému Synu, a jestliže se nepřičí jeho vůli a slouží nám k posvěcení, vypros nám ji. Věřím, že dílo svatého Jana Boska v Havířově je dílo Mariino. Vyprošené už od 8. 12. 1965, kdy se poprvé zpěváci mužského sboru zasvětili Panně Marii. Každoročně se toto zasvěcení opakuje. Oni zaseli, my sklízíme.

Napsáno v den slavnosti
Panny Marie Pomocnice
křesťanů 24. 5. 2021

Jindřich Honěk, diákon

Člen sdružení Panny
Marie Pomocnice křesťanů
v Havířově (ADMA)

OZVĚNY Z ORATOŘE

HAŠKOVA 1475/1, HAVÍŘOV-MĚSTO, TEL. 596 810 145, VYŠLO: 24.5.2021